

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Τμήμα
Χημικών
Μηχανικών

@ChemEngUP

Τα Νέα του Τμήματος Χημικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών

2^η περίοδος – Τεύχος 2

ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

1^ο Συμπόσιο Αποφοίτων του Τμήματος Χημικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών, Πάτρα 15-16 Ιουνίου 2018

ίου 2018).

Στον σύνδεσμο

<http://alumni-symposium.chemeng.upatras.gr>

θα βρείτε το αναλυτικό πρόγραμμα του Συμποσίου. Όπως φαίνεται στο πρόγραμμα, θα δοθεί «βήμα» σε 22 αποφοίτους μας, τους εξής: Σπύρος Πανδής, Γιάννης Γεντεκάκης, Όλγα Βύζικα, Στέλιος Νεοφυτίδης, Παναγιώτης Παντζίκας, Γιώργος Συριόπουλος, Εσπερία Τσαγκαροπούλου, Μιχάλης Λεμπιδάκης, Γιώργος Πλακογιαννάκης, Στάθης Κικκινίδης, Φραγκίσκος Κουτελιέρης, Νικόλαος Θωμόπουλος, Βασίλης Γκότσης, Θωμάς Μπινιάρης, Δημήτρης Τσιπλακίδης, Δημοσθένης Λάζος, Παναγιώτης Σμυρνιώτης, Μάνος Φουντούκης, Παύλος Στεφάνου, Γιώργος Στρογγυλόπουλος, Σταμάτης Σουεντίε και Δημήτρης Ζαγοραΐος. Οι παρουσιάσεις των 22 αποφοίτων μας καλύπτουν ένα εξαιρετικά ευρύ και ελεύθερο πεδίο θεματολογίας και αναμένονται με εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Όπως πολύ σωστά επεσήμανε ο Δημοσθένης Λάζος (σελ. 3) «η σημασία του Συμποσίου, πέρα από την αξία του ως ένα αυτοτελές γεγονός, εντοπίζεται στην απαρχή μιας γενικότερης προσπάθειας ένταξης των αποφοίτων στο στρατηγικό σχεδιασμό του Τμήματος».

Απόφοιτοι του Τμήματος Χημικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών θυμούνται, αναπολούν και διηγούνται

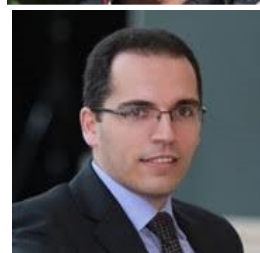
Το @ChemEngUP ξεκινάει με αφορμή το 1ο Συμπόσιο Αποφοίτων μια ζωντανή επικοινωνία με τους αποφοίτους του. Το παρόν τεύχος κοσμούν με τις ιστορίες τους τέσσερις από τους αποφοίτους μας:

• **Μιχάλης Λεμπιδάκης**

(σελ.2)

«..ήμουν αδέξιος στα χημικά πειράματα..»

• **Δημοσθένης Λάζος**

(σελ. 3)

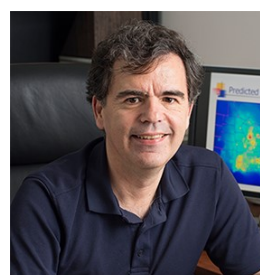
«..ο δρόμος της αξίας περνάει μέσα από τη συνεχή προσπάθεια ..»

• **Στάθης Κικκινίδης**

(σελ. 4)

«..ήταν πολύ σωστή επιλογή μου η Πάτρα..»

• **Σπύρος Πανδής**

(σελ. 5)

«...η μεγάλη μας εκδρομή συνεχίζεται..»

• Μιχάλης Λεμπιδάκης

(Πλαστικά Κρήτης)

Ξεκίνησα τις σπουδές μου στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών το 1981. Ήταν τότε τα πρώτα χρόνια ύπαρξης του Τμήματος και θυμάμαι τις προσπάθειες της «Αγίας Τριάδας», των κ.κ. Γ. Παπαθεοδώρου, Κ. Βαγενά και του αείμνηστου Α. Παγιατάκη να το οργανώσουν με μια προσέγγιση μοντέρνα και φιλική προς τους φοιτητές.

Θυμάμαι πόσο αδέξιος ήμουν στα χημικά πειράματα και την απελπισία των βοηθών μόλις μ' έβλεπαν να φοράω τη ρόμπα και να πιάνω τους δοκιμαστικούς σωλήνες με τα οξέα ...

Χαρακτηριστικό της περιόδου εκείνης που δεν θα ξεχάσω ήταν η έντονη πολιτικοποίηση, με τις αντιπαράθεσεις των φοιτητικών παρατάξεων και τους διαξιφισμούς στα αμφιθέατρα. Από τις σπουδές μου ίσως να μην αξιοποίησα τις λεπτομερείς τεχνικές γνώσεις, αλλά αυτό που κέρδισα και με βοήθησε αφάνταστα στην επαγγελματική μου σταδιοδρομία ήταν η αντίληψη των τεχνολογικών θεμάτων και η αναλυτική ικανότητα - που αποτελεί το κυριότερο εφόδιο του μηχανικού.

1983: Σπουδές, αλλά και business!

Πιστεύω στην αξία της επιστήμης μας και ταυτόχρονα θεωρώ ότι η μεσαία χημική βιομηχανία έχει μέλλον στη χώρα μας.

Θα ήθελα να δω τα προγράμματα σπουδών να προσαρμόζονται με τη βοήθεια των επαγγελματικών φορέων σ' αυτά που έχει ανάγκη σήμερα η ελληνική βιομηχανία για να αναπτυχθεί

και να κερδίσει μάχες στο διεθνοποιημένο ανταγωνιστικό περιβάλλον. Επίσης θα ήθελα να δω στενότερη συνεργασία Πανεπιστημίου-Βιομηχανίας για την επιμόρφωση των φοιτητών μέσα από ουσιαστική πρακτική άσκηση αλλά και για την έρευνα και την καινοτομία - που αποτελούν προϋπόθεση επιβίωσης για τη βιομηχανία μας.

Συνέχεια στη σελ. 11 →

EDITORIAL

@ChemEngUP

Ματιές....

Το 1^ο Συμπόσιο των Αποφοίτων έγινε η αφορμή να αναζητήσω αντικείμενα και αναμνήσεις στο προσωπικό μου αρχείο. Κουτιά που είχαν μείνει κλειστά για πολλά χρόνια και «περιφέρονταν» από σπίτι σε σπίτι σε διαδοχικές μετακομίσεις βγήκαν στο προσκήνιο ... Μνήμες και θύμησες αραδιάστηκαν δίπλα στο ποτήρι με το κόκκινο κρασί... Φωτογραφίες από τα φοιτητικά χρόνια της Πάτρας, τα περάσματα από τη Σκανδιναβία και το μακρινό Τρόντχάιμ με ταξίδεψαν με πειστικό τρόπο στην μακρινή δεκαετία του '80. Σημειώσεις και μικροαντικείμενα που για κάποιο λόγο είχαν φυλαχτεί, ξαναέβλεπαν «φως»... Εικόνες και στιγμιότυπα... Οι φίλες που άντεξαν, κάποιες άλλες που τις νίκησε ο χρόνος, οι δάσκαλοι που πρόσφεραν την έμπνευση και έδειξαν τον δρόμο, αλλά και οι δάσκαλοι που «δίδασκαν»...

Ανάλογες κινήσεις έκαναν πολλοί παλιοί συνάδελφοι και απόφοιτοί μας! Έψαξαν τα πατάκια και τις αποθήκες στα σπίτια τους, σκάλισαν στο πατρικό τους σπίτι όπου είχαν ξεμείνει οι «κλειστές κούτες» από το φοιτητικό σπίτι της Πάτρας και βρήκαν μέσα τον.. Πήτερ Παν... Σκέφτηκα να βρω τους παλιούς μου συμφοιτητές. Κατέφυγα στο facebook, δηλαδή στη σύγχρονη ΚΥΠ (Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών)! **80's ways!** Στην ομάδα που δημιουργήθηκε μαζευτήκαμε 14 από τους 23 συμφοιτητές της τάξης του 1979!

Ο Μιχάλης, ο Στάθης, ο Δήμος και ο Σπύρος.... Απόφοιτοί μας, από τους πολλούς που τιμούν το Τμήμα, δέχτηκαν ευγενικά την πρό(σ)κληση της Γεωργίας και του @ChemEngUP και μοιράστηκαν μαζί μας τις αναμνήσεις, τις καλές αλλά και τις δύσκολες στιγμές που πέρασαν στο Τμήμα.

Μια σελίδα για τον Τάκη Παπαμαντέλλο, που «έφυγε» το 2015...

Καλοκαιριάζει... Οι φοιτητές μας, μαζεύουν σημειώσεις, αναζητούν παλιά θέματα και ετοιμάζονται για την εξεταστική τους... Θα τους απευθυνθώ στο β' πρόσωπο: απολαύστε τις σπουδές σας εστιάζοντας τις προσπάθειές σας στην ενεργητική μάθηση στοχεύοντας στη βαθιά κατανόηση και στην ανάπτυξη της δεξιότητας που περιγράφεται από τη ρήση «μαθαίνω να μαθαίνω», δεξιότητα που εξασφαλίζει την επιτυχία. Σας εύχομαι να έχετε μια πολύ πετυχημένη εξεταστική και «Ένα Μεγάλο Φωτεινό Καλοκαίρι...».

(Σ.Μ.)

• Δημοσθένης Λάζος

(Nestlé, Switzerland)

Ποιές χαρούμενες ή δυσάρεστες στιγμές θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας;

Τα χρόνια που πέρασα στο Τμήμα ήταν ως επί το πλείστο γεμάτα από όμορφες και ευχάριστες στιγμές τόσο σε εκπαιδευτικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Για παράδειγμα, με τη βοήθεια και τη στήριξη της σχολής, είχα την ευκαιρία μέσα από το θεσμό της θερινής απασχόλησης να εργαστώ στο Βέλγιο για την Procter & Gamble καθώς επίσης και στα εργαστήρια του τμήματος Χημικής Μηχανικής του M.I.T. στη Βοστώνη. Και οι δύο αυτές εμπειρίες ήταν εξαιρετικές και συνέβαλαν σημαντικά στο να αποφασίσω τα επόμενα βήματα της καριέρας μου μετά το πανεπιστήμιο. Σε προσωπικό επίπεδο, τα χρόνια της σχολής είχαν ακόμη πιο σημαντική επιρροή αφού είχα την τύχη να γνωρίσω την σύζυγό μου Χριστίνα καθώς και τα άτομα που ακόμη και σήμερα, σχεδόν είκοσι χρόνια μετά την αποφοίτησή μας, αποτελούν τους καλύτερούς μου φίλους.

Οι δυσάρεστες στιγμές ήταν λίγες, αλλά αυτή που σημάδεψε εμένα αλλά και πολλούς φίλους και συμφοιτητές μου, ήταν ο πρόωρος χαμός του συμφοιτητή και αδερφικού φίλου, Δημήτρη Ευαγγέλου λίγα χρόνια μετά την αποφοίτησή μας. Ο Δημήτρης έφυγε μετά από πολύμηνη μάχη με τον καρκίνο αλλά το ήθος και ο χαρακτήρας του ήταν τόσο σπάνια και ξεχωριστά που μας οδήγησαν στη θέσπιση της ετήσιας υποτροφίας «Δημήτρη Ευαγγέλου» ώστε να μοιραζόμαστε την ιστορία του και να μεταλαμπαδεύουμε τα χαρακτηριστικά του σε όσους περισσότερους φοιτητές μπορούμε.

Με το συμφοιτητή και φίλο Ιωσήφ Βαγγελιάτο, στο 1ο έτος

Θυμόσαστε κάποιο «μάθημα» που αποκομίσατε από τις σπουδές σας;

Πολλά είναι τα «μαθήματα» που αποκομίσαμε από μια χρονική περίοδο της ζωής μας η οποία ήταν γεμά-

τη ενθουσιασμό, καινούργιες εμπειρίες και γνώση. Αν και πολλά από αυτά τα μαθήματα ήταν προσωπικά για τον καθένα, αυτό που ίσως είναι κοινή διαπίστωση για όλους και έχει παραμείνει ως ένα μεγάλο κέρδος που μας συνοδεύει και μετά το πανεπιστήμιο, είναι η σημασία της συνεχούς προσπάθειας. Πάντοτε υπάρχουν εφήμερες ευκαιρίες οι οποίες προσφέρουν τη δυνατότητα σε κάποιον να προχωρήσει μπροστά επιλέγοντας τον «εύκολο δρόμο». Ο μόνος όμως σίγουρος δρόμος για κάποιον που ενδιαφέρεται να προσφέρει και να δημιουργήσει αξία, ο δρόμος που οδηγεί στην προσωπική και κοινωνική καταξίωση, είναι αυτός που περνά μέσα από τη συνεχή προσπάθεια. Το αποτέλεσμα των προσπαθειών είναι μόνο μέρος της επιτυχίας ενός ανθρώπου και πολύ συχνά ένα σχετικά μικρό μέρος. Η διαδρομή προς τους στόχους μας μέσα από συστηματική και επίμονη προσπάθεια είναι αυτή που κάνει τη διαφορά και αποτελεί πηγή προσωπικής και κοινωνικής καταξίωσης.

Ο Δημοσθένης Λάζος σε εσωτερική παρουσίαση της Nestlé στα πλαίσια του ρόλου του ως Managing Director του Food and Dairy business στην Αγγλία

Το σχόλιο σας για το Τμήμα, την επιστήμη του Χημικού Μηχανικού και το Συμπόσιο;

Με αγάπη για την επιστήμη του Χημικού Μηχανικού αλλά και με πολύ κόπο και σκληρή δουλειά, μια ομάδα ανθρώπων πριν από 40 χρόνια, έβαλε ως στόχημα τη δημιουργία ενός πανεπιστημιακού τμήματος το οποίο θα μπορούσε να σταθεί επάξια όχι μόνο στα ελληνικά ακαδημαϊκό χώρο αλλά και ανάμεσα στα Τμήματα Χημικής Μηχανικής στον υπόλοιπο κόσμο. 40 χρόνια μετά, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι το στοίχημα έχει κερδηθεί. Όσοι συνέβαλαν με το έργο τους στην προσπάθεια δόμησης ενός εξαιρετικού εκπαιδευτικού ιδρύματος θα πρέπει να νιώθουν υπερήφανοι για αυτό που έχουν καταφέρει και για τις επιστημονικές γνώσεις αλλά και τη μόρφωση που απλόχερα προσέφεραν αυτά τα 40 χρόνια σε όσους περάσαμε από τα έδρανα και τα εργαστήρια του τμήματος.

Συνέχεια στη σελ. 11 →

• **Στάθης Κικκινίδης**
(καθηγητής, Τμήμα Χημικών Μηχανικών, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης)

Η εισαγωγή μου στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών της Πάτρας το 1984, είχε αρκετή δόση τύχης διότι δεν κατάφερα να εισαχθώ στο αντίστοιχο Τμήμα του ΑΠΘ για μόλις 2 μόρια. Η αρχική μου διάθεση να σπουδάσω στο συγκεκριμένο Τμήμα ήταν τόσο αρνητική ώστε όταν πρωτοήρθα στην Πάτρα δε θυμόμουν καλά-καλά τη διεύθυνση του σπιτιού που είχα νοικιάσει! Με τις ισχύουσες διατάξεις της εποχής, μπορούσα να συμμετέχω στις επόμενες Πανελλαδικές Εξετάσεις διατηρώντας την υπάρχουσα βαθμολογία μου και ελπίζοντας σε μια «ελάχιστη» πτώση των βάσεων. Η πτώση αυτή όντως συνέβη την επόμενη χρονιά, μόνο που εγώ ουδέποτε υπέβαλλα ξανά συμμετοχή στις Πανελλαδικές. Είχε προηγηθεί η πρώτη μου χρονιά στην Πάτρα και η επαφή με ένα Ακαδημαϊκό περιβάλλον που με είχε κερδίσει ολοκληρωτικά, με αποκορύφωμα την «Εισαγωγή στη Χημική Μηχανική» που τότε δίδασκε ο Καθηγητής και Κοσμήτορας της Πολυτεχνικής Σχολής, Κώστας Βαγενάς.

Τα χρόνια σπουδών μου στο Τμήμα είχαν πολλές ευχάριστες στιγμές ενώ η επαφή μου με Καθηγητές οι οποίοι είχαν καινοτόμες ιδέες στην εκπαίδευση και την έρευνα και ήταν προσίτοι στους φοιτητές, με βοήθησε να αποκτήσω ισχυρή επιστημονική κατάρτιση. Το πέρασμα από το Εργαστήριο του αείμνηστου Καθηγητή Άλκη Παγιατάκη αποτέλεσε για μένα ένα επιπλέον σχολείο μέσα στο Τμήμα. Εκεί ήρθα σε επαφή για πρώτη φορά με την επιστημονική έρευνα και μέσα από την τριβή με τα θέματα της Σπουδαστικής και Διπλωματικής μου εργασίας, αποφάσισα να συνεχίσω τις σπουδές μου σε μεταπτυχιακό επίπεδο στο εξωτερικό και ειδικότερα στις ΗΠΑ.

Η ζωή στην Αμερική δεν ήταν εύκολη. Οι συνθήκες ήταν σκληρές ειδικά τα πρώτα χρόνια, το περιβάλλον ξένο, και το χιόνι στο μέρος όπου σπούδαζα σκέπαζε το χρώμα από τον Δεκέμβριο έως το Μάρτιο (πολλές φορές σκέπαζε και σπίτια ολόκληρα). Από την άλλη πλευρά η διαφορετική νοοτροπία και οι πολλές καινούργιες γνωριμίες, συνεργασίες και φιλίες με ανθρώπους από διαφορετικά μέρη του πλανήτη βοήθησε σημαντικά να διαμορφωθεί η προσωπικότητά μου. Τελικά, το 1994 έλαβα το Διδακτορικό μου Δίπλωμα στη Χημική Μηχανική από το Department of Chemical Engineering, S.U.N.Y. at Buffalo.

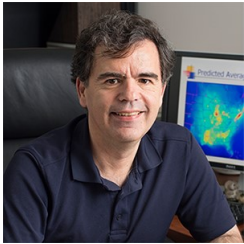

Πάτρα, Φθινόπωρο 1984. Ο Στάθης Κικκινίδης, πρωτοετής φοιτητής στο Πανεπιστήμιο Πατρών. Ατομικό δελτίο παρουσιών στο Πανεπιστημιακό Γυμναστήριο

Η υποχρέωση εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας με οδήγησε πίσω στην Ελλάδα και το Πολεμικό Ναυτικό. Στην Ελλάδα, συνέχισα την ενασχόλησή μου με την επιστημονική έρευνα, στο ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος» για 4 χρόνια, με παράλληλη μερική απασχόληση στο ΕΙΧΗΜΥΘ/ΙΤΕ. Η τελευταία, μου έδωσε τη δυνατότητα να συνεχίσω την επαφή μου με το ΤΧΜ/ΠΠ και να καμαρώνω τις συνεχείς επιτυχίες του. Η Πάτρα αποτελούσε πλέον ένα ελκυστικό μέρος για εμένα αλλά η μοίρα έμελλε να με οδηγήσει ξανά προς το βορρά! Αρχικά με την εκλογή μου στο ΙΤΧΗΔ/ΕΚΕΤΑ ως ερευνητής Γ' το 2000, και στη συνέχεια ως Αναπληρωτής Καθηγητής στο Τμήμα Μηχανικών Διαχείρισης Ενεργειακών Πόρων του ΑΠΘ με έδρα την Κοζάνη (σημερινό Τμήμα Μηχανολόγων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας). Παρέμεινα στην Κοζάνη για 12 χρόνια, υπηρετώντας ως Καθηγητής, αναλαμβάνοντας και διοικητικές θέσεις, όπως, Πρόεδρος Τμήματος και μέλος της Διοικούσας Επιτροπής του ΠΔΜ. Τελικά, το 2015, μετακλήθηκα ως Καθηγητής στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών του ΑΠΘ, στο Τμήμα στο οποίο δεν είχα καταφέρει να εισαχθώ ως φοιτητής για 2 μόρια. Δεν γνωρίζω πώς θα είχε γραφτεί η ιστορία αν είχα εξαρχής περάσει στο ΤΧΜ/ΑΠΘ. Το βέβαιο είναι ότι η επιλογή μου να παραμείνω στο ΤΧΜ/ΠΠ ήταν απόλυτα σωστή και το συγκεκριμένο Τμήμα θα κατέχει για πάντα μια πολύ μεγάλη θέση στην καρδιά μου.

Αμερική, Πάσχα 1992 με δυο πολύ καλούς φίλους: Δεξιά ο Λάκης Μούντζιαρης (τότε επίκουρος Καθηγητής στο S.U.N.Y. at Buffalo) και αριστερά ο Παναγιώτης Συμριωτής (σήμερα Καθηγητής στο University of Cincinnati).

- **Σπύρος Πανδής**
(καθηγητής, Τμήμα Χημικών Μηχανικών, Πανεπιστήμιο Πατρών)

- *Κάνοντας μια ανασκόπηση των σπουδών σας, ποιες χαρούμενες ή δυσάρεστες στιγμές θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας;*

Η περίοδος των σπουδών μου ήταν γεμάτη μικρές χαρούμενες στιγμές και σίγουρα ήταν μια από τις καλύτερες περιόδους της ζωής μου. Αν ήταν να διαλέξω κάποια θα ήταν η πρωταπριλιά του πρώτου έτους στο αμφιθέατρο ΒΑ όταν κάποια πολιτικο-μηχανικά με ρώτησε αν θα ήθελα να πάμε εκδρομή στους Δελφούς. Αυτή η εκδρομή έχει διαρκέσει πάνω από 30 χρόνια και μας έχει φέρει σε πολλά μέρη του κόσμου. Σε πιο ακαδημαϊκό επίπεδο δεν θα ξεχάσω την πρώτη καλή στιγμή μου στο εργαστήριο ρευστομηχανικής όταν κατάφερα να χαράξω το πρώτο δίκτυο ροής πάνω σε ένα γυαλάκι. Η χαρά που μου έδωσαν μερικές μικροσκοπικές λακκούβες πάνω σε ένα μικρό κομμάτι γυαλιού με έπεισαν ότι ο δρόμος της έρευνας ήταν ο σωστός για μένα.

Η χειρότερη στιγμή ήταν στην πραγματικότητα ένας εφιάλτης διάρκειας 5 ωρών στην πρώτη μέρα των μαθημάτων. Ο εφιάλτης ξεκίνησε με 3 ώρες Μαθηματικών Ι, στις οποίες ο καθηγητής κάλυψε σε ρυθμό πολυβόλου τις πρώτες 100 σελίδες του βιβλίου του Apostol. Πριν προλάβει να υποχωρήσει η ζαλάδα μας ανέλαβε ο καθηγητής της Φυσικής Ι, ο οποίος μας ανακοίνωσε ότι βρίσκει την ύλη του μαθήματος απλοϊκή και δεν θα την διδάξει μιας και μπορούμε να την μάθουμε μόνοι μας. Αμέσως μετά ξεκίνησε να μας διδάσκει κβαντομηχανική (!). Να σημειώσω ότι εκείνη την εποχή τα περισσότερα μαθήματα του 1ου και 2ου έτους (Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία, Φυσικοχημεία, κλπ) διδάσκονταν από καθηγητές άλλων τμημάτων. Το θετικό αυτής της μέρας και του υπόλοιπου εξαμήνου ήταν ότι έκαναν τα μαθήματα κορμού της χημικής μηχανικής των επομένων να φαίνονται ιδιαίτερα βατά.

Από μια ομιλία στην Ακαδημία της Πολωνίας

Η δεύτερη χειρότερη ήταν η πρώτη φορά που κόπηκα

σε κάποιο μάθημα. Το τεσσάρι στη Δυναμική πόνεσε. Ομολογώ ότι ο πόνος ελαττώθηκε στις επόμενες αποτυχίες. Πάντως σίγουρα εδώ ισχύει το «ό,τι δεν σε σκοτώνει σε κάνει πιο δυνατό» και σίγουρα αυτές οι δυσκολίες με προετοίμασαν να αντιμετωπίσω τις πολύ πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μετά το πανεπιστήμιο.

- *Ποιο κατά τη γνώμη σας είναι το σημαντικότερο «μάθημα» που αποκομίσατε από τις σπουδές σας;*

Σε προσωπικό επίπεδο κατάλαβα ότι μπορούσα να γίνω πολύ καλύτερος μηχανικός και επιστήμονας από ό,τι πίστευα ότι ήταν δυνατόν. Αυτό το οφείλω τόσο στους καθηγητές του τμήματος όσο και στους συμφοιτητές μου αλλά και στη γενικότερη ατμόσφαιρα του τμήματος που σε ενέπνεε αλλά και σε έσπρωχνε να βελτιωθείς. Ένα ακόμα πολύτιμο μάθημα για μένα ήταν το τι σημαίνει να είσαι πανεπιστημιακός «δάσκαλος». Οι προσπάθειες, το μεράκι αλλά και οι προσωπικές θυσίες της τριάδας Βαγενά-Παγιατάκη-Παπαθεοδώρου για να αναπτύξουν το τμήμα από το μηδέν και να μας βοηθήσουν να πετύχουμε δεν ήταν δυνατόν να σε αφήσουν ασυγκίνητο.

- *Θα θέλαμε επίσης τα σχόλια σας για το Τμήμα, την επιστήμη του Χημικού Μηχανικού και το Συμπόσιο.*

Δεν μετάνιωσα ποτέ την απόφασή μου να γίνω Χημικός Μηχανικός και να προτιμήσω την Πάτρα από το Μετσόβιο. Ήταν φανερό από τα πρώτα του χρόνια ότι το τμήμα ήταν κάτι το πραγματικά ιδιαίτερο στον ελληνικό πανεπιστημιακό χώρο. Είναι υποχρέωσή μας να το διατηρήσουμε και να το κάνουμε ακόμα καλύτερο ώστε να γίνει αυτό που οραματίστηκαν οι δημιουργοί του. Για να γίνει αυτό θα χρειαστεί η βοήθεια όλων των αποφοίτων του. Το Συμπόσιο είναι μια μεγάλη ευκαιρία να αναθερμάνουμε τις σχέσεις μας με το τμήμα και να το βοηθήσουμε όλοι να συνεχίσει να μας κάνει υπερήφανους για τα επόμενα 40 χρόνια.

«Τα παιδιά από την Πάτρα» στην Pasadena στα τέλη της δεκαετίας του 80. Από αριστερά Μιχάλης Τσαπατσής, Χαρά Οικονόμου (δυστυχώς μας άφησε νωρίς), Σ.Π., Αγγελική Παπαλού (η πολιτικός μηχανικός της ιστορίας), Παναγιώτης Παντζίκας και Χριστόδουλος Πηλίνης.

Προσθήκες στο ακαδημαϊκό προσωπικό του Τμήματος

- Σπυρίδων Σφήκας, Μέλος Ε.Δι.Π. (Εργαστηριακό Διδακτικό Προσωπικό)

Στις 24/10/2017 ανέλαβει τα καθήκοντά του ως Ε.Δι.Π. ο Σπύρος Σφήκας, με αντικείμενο τα Εργαστήρια Υπολογιστών, Εισαγωγής στον Προγραμματισμό Η/Υ και Αριθμητικής Ανάλυσης.

Ο Σπύρος Σφήκας αποφοίτησε το 1994 από το τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών. Το 2004 ξεκίνησε την εκπόνηση της διδακτορικής του

διατριβής στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών, με θέμα την προσομοίωση της ηλεκτρομαγνητικής συμπεριφοράς σε αντιδραστήρες αερίων ασθενούς ιονισμού (πλάσματος) και επιβλέποντα τον Καθηγητή κ. Δημήτριο Ραπακούλια, την οποία ολοκλήρωσε το 2010. Στη συνέχεια, εργάστηκε ως μεταδιδακτορικός ερευνητής στο Εργαστήριο Τεχνολογίας πλάσματος του ΤΧΜ. Στα τρέχοντα ερευνητικά του ενδιαφέροντα, περιλαμβάνεται η ανάπτυξη μοντέλων για τον περιορισμό των ηλεκτρομαγνητικών φαινομένων που επηρεάζουν την ομοιομορφία διεργασιών πλάσματος, σε αντιδραστήρες μεγάλης επιφάνειας.

Βραβεία – Υποτροφίες

- Βραβεία Αριστείας LIMMAT

Στο πλαίσιο της υλοποίησης της Συμφωνίας 29501/2017 που έχει υπογράψει το Τμήμα

Χημικών Μηχανικών με το μη κερδοσκοπικό Ίδρυμα LIMMAT, χορηγήθηκαν τρία Βραβεία Αριστείας, που συνοδεύονται από χρηματικά έπαθλα ύψους 3000 € έκαστο, στους τρεις πρώτους (με βάση τον μέσο όρο των επιδόσεων τους στα μαθήματα) φοιτητές του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών που διανύουν το 4ο εξάμηνο των σπουδών τους.

Τα Βραβεία LIMMAT 2017 του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών έλαβαν οι εξής:

1^ο βραβείο : Πέτρος Ουρούτσος (μέσος όρος: 9.07)

2^ο βραβείο : Χαράλαμπος Δρίβας (μέσος όρος: 8.71)

3^ο βραβείο : Θεοδώρα Ραμαντάνη (μέσος όρος: 8.64)

Τον Ιανουάριο (βλ. προηγούμενο τεύχος @ChemEngUP, Φεβρ. 2018) απονεμήθηκαν τα αντίστοιχα Βραβεία Αριστείας και χρηματικά έπαθλα στους τρεις πρώτους (με βάση το βαθμό Διπλώματος) αποφοίτους του 2017 του Προπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών. Οι βραβευθέντες ήταν οι Δημήτριος Ζαγοραΐος, Ιάσωνας Ιωάννου και Αναστασία Καρέλα.

Το Ίδρυμα LIMMAT προσφέρει τα προαναφερθέντα Βραβεία διαχειριζόμενο χορηγία ενός Έλληνα δωρητή, ο οποίος επιθυμεί να μη γίνει γνωστή ταυτότητά του.

Η Βιβλιοθήκη/Αναγνωστήριο του Τμήματος άνοιξε για τους φοιτητές (Γ. Β.)

Στον πρώτο όροφο του Κτιρίου Επέκτασης των Χημικών Μηχανικών, στην αίθουσα Αλκιβιάδη Χ. Παγιατάκη στεγάζεται η βιβλιοθήκη του Τμήματος μας. Στα ράφια της βιβλιοθήκης υπάρχουν τα βιβλία που προτείνονται για το Προπτυχιακό και το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών, σπουδαία ξενόγλωσσα και ελληνικά συγγράμματα για τις επιστήμες του Χημικού Μηχανικού καθώς και οι διατριβές των Διδασκτόρων του Τμήματος. Η βιβλιοθήκη αποτελεί έναν ζεστό, άνετο και φιλόξενο χώρο ιδανικό για μελέτη και συνεργασία ομάδων φοιτητών και είναι ανοικτή για τους φοιτητές τις καθημερινές 15:00 – 18:00. Τη λειτουργία της βιβλιοθήκης συντονίζουν οι εθελοντές του Τμήματος.

Μερική άποψη της Αίθουσας «Αλκιβιάδη Παγιατάκη» όπου στεγάζεται η Βιβλιοθήκη του Τμήματος Χημικών Μηχανικών

To Design Project

(Γ. Β.)

Το design project γίνεται στα πλαίσια του υποχρεωτικού μαθήματος «Εργαστήριο Σχεδιασμού Εργοστασίων» (CHM_1041). Η εργασία, η οποία διεξάγεται κατά ομάδες 5–6 φοιτητών, αφορά στη σύνταξη και παρουσίαση τεχνικής έκθεσης ενός open-ended προβλήματος σχεδιασμού το θέμα του οποίου αλλάζει κάθε χρόνο. Αποτελεί σταθμό του προπτυχιακού προγράμματος σπουδών. Για την διεκπεραίωσή του οι φοιτητές βάζουν σε εφαρμογή γνώσεις που έχουν αποκτήσει κατά τη φοίτησή τους στο Τμήμα, το ερευνητικό τους πνεύμα, αναλυτικές και συνθετικές ικανότητες καθώς και την αντίληψη που απαιτείται να έχει ένας μηχανικός.

Βιβλιογραφική έρευνα, κατάστρωση ισοζυγίων μάζας και ενέργειας, κατάλληλη επιλογή υλικών, σχεδιασμός κατόψεων, καλή γνώση προγραμματισμού, οργάνωση, συνεργασία, υπομονή και επιμονή είναι μερικά από τα βασικά στοιχεία που απαιτούνται για το σχεδιασμό της βιομηχανικής μονάδας. Μέσα από τη διαδικασία αυτή οι σπουδαστές εφαρμόζουν τις γνώσεις τους, ελέγχουν τις ικανότητές τους και έρχονται αντιμέτωποι με ένα απαιτητικό project ανάλογο με εκείνα που θα αντιμετωπίσουν στην επαγγελματική τους πορεία ως Χημικοί Μηχανικοί. Νέες παρέες δημιουργούνται και ενισχύεται το οικογενειακό κλίμα που χαρακτηρίζει το Τμήμα μας. Φοιτητές και διδάσκοντες δημιουργούν σχέσεις συνεργασίας και μαθαίνουν ο ένας από τον άλλο στη διάρκεια αυτού του απαιτητικού ταξιδιού.

Μιλήσαμε με τρεις ομάδες φοιτητών για το design project. Το θέμα της εργασίας για το ακαδημαϊκό έτος 2016-17 ήταν ο σχεδιασμός και η οικονομική αξιολόγηση μονάδας παραγωγής βιοκαυσίμων (βιοαιθανόλης και βιο-υδρογόνου) από την βιοτεχνολογική αξιοποίηση αγροτοβιομηχανικών παραπροϊόντων.

- Ομάδα Α

“Μέσω του *Design Project* ήρθαμε πρώτη φορά σε ουσιαστική επαφή με το αντικείμενο του χημικού μηχανικού, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει καθώς και την ικανοποίηση που αυτό προσφέρει. Κατανοήσαμε την σπουδαιότητα των γνώσεων που έχουμε λάβει, καθώς και την πολυπλοκότητα της εφαρμογής τους. Μπορεί η ατομική συνεισφορά να είναι επιτακτική, αλλά το ομαδικό πνεύμα είναι η σπίθα για

την δημιουργία εκρηκτικών αποτελεσμάτων. Το να βρεθούμε μαζί ήταν μια αρχή, το να παραμείνουμε μαζί ήταν μια πρόοδος και το να δουλέψουμε παρέα, ήταν η επιτυχία”

Η Ομάδα Α: Χάνιν Αλεξάκη, Αναστάσιος Αγραφιώτης, Ιωάννα Αναστασοπούλου, Αναστάσιος Παναγιωτούρος, Παρασκευή Ζαπάντη, Ιωάννης Κωνσταντίνου

- Ομάδα Β

“Το *Design Project* αποτελεί μία εξαιρετική δοκιμασία των γνώσεων που αποκομίσθηκαν κατά τα προηγούμενα έτη φοίτησης και ρεαλιστική προσομοίωση της ενασχόλησης ενός Χημικού Μηχανικού στους κόλπους της βιομηχανίας. Προάγει τη συνεργασία, τη δημιουργικότητα και προετοιμάζει τους φοιτητές για τις απαιτήσεις της σύγχρονης αγοράς εργασίας. Η ενασχόληση με τη μελέτη της παραγωγής ενός καινοτόμου καυσίμου, του υδρογόνου, από βιοαιθανόλη, αποτέλεσε σημαντικό κίνητρο για την ομάδα μας”.

Η Ομάδα Β: Γεώργιος Ζώκαρης, Αναστασία Στρογγυλού, Δημήτριος Κοψίδας, Ιωάννα Μπεσίρη, Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος, Κωνσταντίνος Βάσ-

- Ομάδα Γ

“Μέσω του *Design Project* μας δόθηκε η ευκαιρία να διαχειριστούμε πραγματικά προβλήματα χημικού μηχανικού όπως η επίλυση προβλημάτων πολλών βαθμών ελευθερίας και η ανάπτυξη ενός ρεαλιστικού βιομηχανικού διαγράμματος ροής. Το *Design Project* ήταν και θα είναι για εμάς η πύλη προς μία δημιουργικότερη αντίληψη της θέσης του χημικού μηχανικού στη σύγχρονη βιομηχανία. Θέλουμε να ευχαριστήσουμε τους υπεύθυνους καθηγητές και διδακτορικούς φοιτητές για την βοήθεια και το υποβάθρο που μας παρείχαν”.

Η Ομάδα Γ: Ανδρέας Μπενέκος, Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης, Κωνσταντίνος Γκίνης, Άντρεα Νικολάου, Δημήτριος Σιονακίδης, Εμμανουήλ Σούλος

Συμμετοχή φοιτητών στο διαγωνισμό Chem-E-Car Competition (Μ.Δ, Δ. Λ.)

Ο διαγωνισμός Chem-E-Car διοργανώνεται κάθε χρόνο από το American Institute of Chemical Engineers (AIChE). Στο πλαίσιο του διαγωνισμού αυτού, προπτυχιακοί φοιτητές Χημικής Μηχανικής από όλο τον κόσμο καλούνται να σχεδιάσουν και να κατασκευάσουν ένα όχημα που κάνει χρήση χημικής ενέργειας για τη μεταφορά ενός φορτίου συγκεκριμένου βάρους και για συγκεκριμένη απόσταση. Φέτος, η εκπροσώπηση της χώρας θα γίνει από ομάδα φοιτητών του Τμήματός μας.

Ο διαγωνισμός θα διεξαχθεί στα πλαίσια του 2018 Annual AIChE Student Conference στο Πίτσμπουργκ των Η.Π.Α. την χρονική περίοδο 26-29 Οκτωβρίου 2018. Το Τμήμα θα εκπροσωπηθεί από τους τριτοετείς φοιτητές: Βασίλη Καζάκο, Δημήτρη Λαμπρόπουλο, Νάσο Μπαλαχτσή, Γιώργο Μπαμπούνη, Ανδρέα Τζιώλα και Μάρα Χαβάνη.

Η ιδέα της ομάδας έχει τίτλο «Hydrogen PEM fuel cell» και έχει δύο στάδια. Αρχικά, από χημική αντίδραση ηλεκτρόλυσης θα παραχθεί υδρογόνο, το οποίο θα συλλεχθεί σε κυλινδρική φιάλη ώστε να τροφοδοτήσει το fuel cell και να κινηθεί το αμαξίδιο. Η κίνηση θα διακοπεί βάσει της αντίδρασης Iodine clock reaction που πραγματοποιείται σε κωνική φιάλη και έχει ως αποτέλεσμα τη μετατροπή του χρώματος του διαλύματος από διαφανές σε σκούρο μπλέ.

Συγκεκριμένα, ένας photoresistor με φως LED θα εντοπίσει τη διαφορά στο χρώμα και θα μεταδώσει το σήμα στον επεξεργαστή. Σε ρόλο “επεξεργαστή”, μία πλακέτα Arduino θα επιφέρει ακινητοποίηση των τροχών. Όσον αφορά τον χρόνο κίνησης του αμαξιδίου, συμπίπτει με το χρόνο αλλαγής χρώματος του διαλύματος και θα εξαρτηθεί από τις συγκεντρώσεις των αντιδρώντων. Ευχόμαστε στους φοιτητές καλή επιτυχία σε αυτό τους το εγχείρημα και ελπίζουμε να επιστρέψουν με βαλίτσες γεμάτες γνώσεις και εμπειρίες.

Η Ομάδα φοιτητών του Chem-E-Car Competition: Δημήτριος Λαμπρόπουλος, Νάσος Μπαλαχτσής, Γιώργος Μπαμπούνης, Μάρα Χαβάνη, Βασίλης Καζάκος, Ανδρέας Τζιώλας

Οι αφανείς «ήρωες» του Τμήματος (Σ.Μ.)

Το @ChemEngUP υιοθετεί από το παρόν τεύχος μια στήλη μέσω της οποίας θα παρουσιάζει τους «αφανείς» ήρωες του Τμήματος. Οι υπάλληλοι του Τμήματος, άγνωστοι στους φοιτητές του προπτυχιακού και μεταπτυχιακού μας προγράμματος.

- Μαγδαληνή Θεοδωρακοπούλου

Η κ. Μαγδαληνή Θεοδωρακοπούλου, πτυχιούχος της Ανώτατης Βιομηχανικής Σχολής Πειραιώς (νυν: ΠΑΠΕΙ), είναι διοικητική υπάλληλος του Τμήματος Χημικών Μηχανικών από το μακρινό 1992. Τα πρώτα χρόνια υπηρέτησε ως γραμματέας καθηγητών του Τμήματος, ωστόσο εδώ και πολλά χρόνια έχει αναλάβει το υπεύθυνο πόστο των οικονομικών. Η Μάγδα, υπήρξε και είναι πάντα ένα πολύτιμο γρανάζι που εκτελεί τα καθήκοντά της χωρίς να «παράγει θόρυβο» και αποτελεί το «δεξί χέρι» του εκάστοτε Προέδρου. Ευγενική, συνεπής και συνεργάσιμη, υπήρξε και παραμένει πολύτιμη συνεργάτις της Διοίκησης του Τμήματος χωρίς ποτέ να αρνηθεί τις πολύτιμες υπηρεσίες της. Θα την δείτε, χαμογελαστή και ευγενική, στους διαδρόμους του κτιρίου την ώρα που διεκπεραιώνει τα καθήκοντά της.

Η Μάγδα Θεοδωρακοπούλου, σε μια από τις σπάνιες φορές που αποθανατίστηκε από φωτογραφικό φακό, κατόπιν «πλεκτάνης» (Τσικνοπέμπτη 2018).

- Σπυρίδων Φαναριώτης

Ο κ. Σπύρος Φαναριώτης, πτυχιούχος Μαθηματικός του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων είναι ο προϊστάμενος της Γραμματείας του Τμήματος Χημικών Μηχανικών. Αναπόφευκτα γνωστός σε όλους λόγω θέσης! Αυτό

που είναι λιγότερο γνωστό είναι ότι ο Σπύρος είναι ο βασικός «ύποπτος» και «υπεύθυνος» για την ολική αντιστροφή του κλίματος στην Γραμματεία και τη διαμόρφωση του άριστου κλίματος που επικρατεί μεταξύ των μελών της Γραμματείας. Η Γραμματεία, ζωντανό και υγιές κύτταρο του Τμήματος κοσμεύεται με την παρουσία του Σπύρου, ο οποίος πολύ συχνά εκτελεί καθήκοντα και πέραν του ωραρίου του, δείχνοντας το δρόμο και τον τρόπο για την αποτελεσματική λειτουργία των υπηρεσιών.

Ο Σπύρος Φαναριώτης, στο γραφείο του, σε μια από τις φυσικές χαμογελαστές του στιγμές.

- Νίκη Θεοδωρακοπούλου, Ανδριάννα Μαρίνου

Η κ. Νίκη και η κ. Ανδριάννα είναι οι καθαρίστριες του κεντρικού κτιρίου του Τμήματος. Κάθε πρωί μας περιμένουν οι ζεστές και χαμογελαστές τους καλημέρες.

Πρόσφατα, πέρασαν μια μεγάλη αγωνία καθώς ήταν εξαιρετικά αβέβαιες οι ανανεώσεις των συμβάσεων τους λόγω κάποιων απίστευτων κριτηρίων που μηχανεύτηκαν κάποιοι για τη μοριοδότηση των υποψηφίων. Ένα πρωί, ένα πιατάκι γεμάτο σοκολατάκια και καραμέλες στο γραφείο μου, συνόδεψε το χαρούμενο νέο ότι θα τις έχουμε κοντά μας ξανά.

Από τη φετινή εκδήλωση της Τσικνοπέμπτης. Η κ. Νίκη (σε δεύτερο πλάνο) και η κ. Ανδριάννα (σε πρώτο πλάνο) εξασφαλίζουν ότι τα σουβλάκια θα ψηθούν σωστά!

Δημήτρης (Τάκης) Κ. Παπαμαντέλλος (1935–2015) (Σ.Μ.)

Ο Δημήτρης Κ. Παπαμαντέλλος γεννήθηκε το 1935, και ήταν γιός του Κωνσταντίνου Παπαμαντέλλου ο οποίος ήταν υπασπιστής του Νικόλαου Πλαστήρα. Αποφοίτησε το 1959 από τη Σχολή Μηχανικών Μεταλλείων – Μεταλλουργών του ΕΜΠ και εκπόνησε το διδακτορικό του στο RWTH-Aachen με αντικείμενο τις μεταλλουργικές διεργασίες της σιδηρουργίας και την επί υφηγεία

διατριβή του στο Πολυτεχνείο του Βερολίνου. Εξόριστος την περίοδο της επταετίας 1967-1974 συμμετέχει ενεργά στην αντίσταση κατά της δικτατορίας από τις γραμμές της κεντρικής επιτροπής της ΕΚ Γερμανίας και είναι ιδρυτικό μέλος του ΠΑΚ, συναγωνιστής και προσωπικός φίλος του Ανδρέα Παπανδρέου. Την περίοδο 1973-1977 χρημάτισε Διευθυντής Μεταλλουργικών Διεργασιών της εταιρείας Maximillianshuetten GmbH. Επιστρέφει στην Ελλάδα το 1977 ως Καθηγητής Μεταλλογνωσίας και εντάσσεται στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών (1977-2003). Διετέλεσε Πρόεδρος του Τμήματος

και Κοσμήτορας της Πολυτεχνικής Σχολής του Π.Π. Διετέλεσε Διοικητής της ΔΕΗ (1981-1986), Πρόεδρος του Δ.Σ. της ΛΑΡΚΟ (1986-1989), και ανέλαβε την αποκρατικοποίηση των ορυχείων Σκαλιστήρη (1994-1996). Το 1995 αναλαμβάνει Ειδικός Γραμματέας του ΥΠΕΠΘ επί ευρωπαϊκών θεμάτων και ΚΠΣ ενώ επίσης υπηρετεί ως Σύμβουλος της Ε.Ε. επί θεμάτων Χάλυβα (1995-2008) και Εθνικός Εκπρόσωπος στις ευρωπαϊκές επιτροπές χάλυβα SERDER και SAG (1995-2008).

Μετά την συνταξιοδότηση του συνεχίζει την ερευνητική δραστηριότητα στο Ελληνικό Κέντρο Έρευνας Μετάλλου (ΕΛΚΕΜΕ) στο ΔΣ του οποίου ήταν Πρόεδρος, ενώ ταυτόχρονα ήταν μέλος των Δ.Σ της ΔΕΣΦΑ και της ΛΑΡΚΟ. Παρεμβαίνει ενεργά αρθρογραφώντας σε μεγάλες Αθηναϊκές εφημερίδες. Χαρακτηριστική είναι η πρωτοβουλία του να συντάξει επιστολή που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Spiegel» το 2010, με την οποία 40 Έλληνες καθηγητές πανεπιστημίων (απόφοιτοι γερμανικών πανεπιστημίων) κάνουν έκκληση σε ακαδημαϊκούς, πολιτικούς, τα ΜΜΕ και την κοινή γνώμη της Γερμανίας να σταθούν αλληλέγγυοι στην Ελλάδα θυμίζοντάς τους

χαρακτηριστικά ότι μετά τον Μεγάλο Πόλεμο η Ελλάδα ήταν η συμφιλιωτικότερη προς τη Γερμανία από όλες τις χώρες.

Φωτογραφία από το προσωπικό αρχείο του καθηγητή Γιώργη Αγγελόπουλου, ο οποίος είναι πνευματικό παιδί του αείμνηστου Τάκη Παπαμαντέλλου.

Όσοι από εμάς τον γνώρισαν δε θα ξεχάσουν την αδιαμφισβήτητη και σπάνια για άνθρωπο ο οποίος υπηρέτησε σε κυβερνητικές θέσεις εντιμότητα, την ακεραιότητα και τη γενναιοδωρία του χαρακτήρα του και τον εφηβικό ενθουσιασμό του.

Τον Τάκη Παπαμαντέλλο αποχαιρέτησε με έναν συγκινησιακά φορτισμένο επικήδειο ο καθηγητής του Τμήματος Γιώργης Αγγελόπουλος: «Θυμάμαι πρώτη φορά που τον συνάντησα, πάντα αντισυμβατικό..., να μας διδάσκει κάτω από τα πεύκα στην Πανεπιστημιούπολη. Ήταν το 1978... Ερχόταν στο Πανεπιστήμιο με ένα απλό 2CV που είχε κολλημένο στη πόρτα του ένα παπί. Με εντυπωσίασε η αμεσότητα του, η αγάπη του για το περιβάλλον και η δημοκρατική στάση του. Του ζήτησα να δουλέψω μαζί του και μου έκανε την τιμή όχι μόνο να με δεχτεί, αλλά και να με γνωρίσει στην οικογένειά του, να μοιραστεί μαζί μου το φαγητό του αλλά και στιγμές χαλάρωσης που είχαν σχέση κυρίως με μία αδυναμία του, τη θάλασσα...»

Δυστυχώς, ο Τάκης Παπαμαντέλλος έγινε στόχος της διχόνοιας που ταλάνισε για μια περίοδο το Τμήμα Χημικών Μηχανικών και έπεσε «θύμα» μιας συγκυριακής πλειοψηφίας που του στέρησε την απονομή του τίτλου του ομότιμου καθηγητή στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών, που ο ίδιος συνέχισε να τιμά μετά την αφυπηρέτησή του. Στα αξιοσημείωτα και άξια να αναφερθούν είναι το ότι βοήθησε ακόμα και «εχθρούς» του, προσφέροντας έτσι με απλόχερο τρόπο μαθήματα σπάνιου ακαδημαϊκού ήθους.

—>Συνέχεια από τη σελ. 2

• Μιχάλης Λεμπιδάκης

Θέλω να ευχαριστήσω όλους μου τους καθηγητές γι' αυτά που μου πρόσφεραν αλλά και τους συμφοιτητές μου που ζήσαμε μαζί στην Πάτρα 5 όμορφα και παραγωγικά χρόνια.

Εύχομαι στο Τμήμα μας να συνεχίσει το αξιόλογο έργο του και να μας δώσει πολλούς ακόμα ικανούς χημικούς μηχανικούς!

Ο Μιχάλης Λεμπιδάκης, σε μια αστεία φωτογραφία που μοιράστηκε με το @ChemEngUP με το δώρο που του έκαναν πέρυσι το φθινόπωρο κάποιοι καλοί φίλοι του...

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Εκλογή του Δημήτρη Ματαρά στη θέση του Κοσμήτορα της Πολυτεχνικής Σχολής.

Την Τετάρτη 23/5/2018, εκλέχτηκε με 103 ψήφους υπέρ ο καθηγητής του Τμήματός μας, Δημήτρης Ματαράς, στη θέση του Κοσμήτορα της Πολυτεχνικής Σχολής.

Συγχαρητήρια, Δημήτρη! Σιδεροκέφαλος! Θα μας βρεις συμπαραστάτες στο έργο σου.

—>Συνέχεια από τη σελ. 3

• Δημοσθένης Λάζος

Κοιτώντας μπροστά, στα επόμενα 40 χρόνια, το Τμήμα έχει τη δυνατότητα να εξακολουθήσει να διαγράφει μια θετική, ανοδική πορεία εάν παραμείνει κοντά στις σύγχρονες ανάγκες και τα προβλήματα των ερευνητικών και παραγωγικών μονάδων αλλά και της κοινωνίας μας γενικότερα. Ένας βασικός παράγοντας που θα βοηθήσει σε αυτό, είναι η προσπάθεια που έχει ξεκινήσει προκειμένου να αυξηθεί η εξωστρέφεια του Τμήματος, η οποία θα ενισχύσει τη συνεχή ανανέωση και διαμόρφωση του εκπαιδευτικού και ερευνητικού έργου του Τμήματος σε αντιστοιχία με τις εξελίξεις στα πεδία εφαρμογής της Χημικής Μηχανικής.

Ο Δημοσθένης Λάζος στο μουσείο της Nestlé κοντά στα κεντρικά γραφεία της εταιρείας, στο Vevey της Ελβετίας

Η πρόσφατη πιστοποίηση του Τμήματος από το Institution of Chemical Engineers (IChemE), η πρώτη τέτοια πιστοποίηση για τμήμα ελληνικού πανεπιστημίου, είναι ένα τεράστιο βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση και θα συμβάλει αναμφίβολα στην ενίσχυση της εξωστρέφειας του Τμήματος. Επιπρόσθετα, η οργάνωση του πρώτου Συμποσίου Αποφοίτων, αποτελεί ένα ακόμη εξαιρετικό παράδειγμα προς την ίδια κατεύθυνση. Να σημειωθεί ότι θα είναι κρίσιμο το Συμπόσιο, πέρα από την αξία του ως ένα αυτοτελές γεγονός, να αποτελέσει και την απαρχή μιας γενικότερης προσπάθειας ένταξης των αποφοίτων στο στρατηγικό σχεδιασμό του Τμήματος.

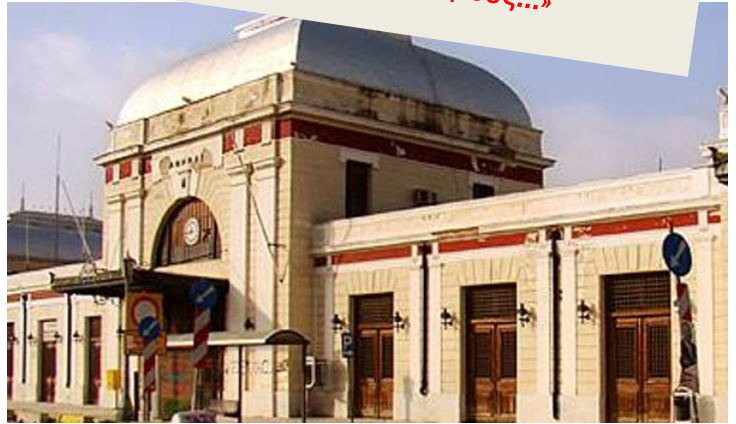
Είμαι αισιόδοξος ότι το Τμήμα θα εξακολουθήσει να διαγράφει θετική πορεία και ότι στο άμεσο μέλλον θα ακολουθήσουν και άλλα βήματα προς την ενίσχυση της εξωστρέφειας, διασφαλίζοντας το ρόλο του Τμήματος ως μια πηγή άρτια καταρτισμένων Χημικών Μηχανικών με γνώσεις και εμπειρίες σχετικές με τις ανάγκες της σημερινής κοινωνίας.

@ChemEngUP: Συντακτική επιτροπή: Γεωργία Βαγενά (Β' έτος), Μαρία Δημαρόγκωνα, Δανάη Καραμπάτσου (Β' έτος), Δημήτρης Λαμπρόπουλος (Γ' έτος), Σογομών Μπογοσιάν.

Η τελευταία μας σελίδα (Σ.Μ.)

«Σε λίγο, στην 1η γραμμή του σταθμού θα εισέλθει η προερχόμενη από Πειραιά επιβατική αμαξοστοιχία, με προορισμό Κόρινθο, Πάτρα, Πύργο, Κυπαρισσία και Καλαμάτα”.....

Ο σιδηροδρομικός Σταθμός Πελοποννήσου, στην Αθήνα.
Τον θυμάσαι;

*«Στα ίδια μέρη θα ξαναβρεθούμε....
Τα χέρια θα περάσουμε στους ώμους...»*

Δέκα απόφοιτοι της τάξης του 1979, στην ορκομωσία του Σεπτεμβρίου του 1984 με «φύλακα-άγγελο» τον Άλκη Παγιατάκη

Το εστιατόριο του Κουκούτση, στο Ρίο (Μάης 2018)

